

nař. 96/28 a 186/29 Sb. nedošlo, zem. úřad tedy kompetentně rozhodoval o odvolání z rozhodnutí silniční komise ohledně schválení závěrečného účtu. Poněvadž pak rozhodoval jako instance odvolací, dopadá tu předpis čl. 8 odst. 2 org. zák., podle něhož rozhodnutí zem. úřadu jako odvolacího jest konečné. K tomu jest ještě uvést, že tu nejde o případ, jaký má na mysli § 5 odst. 3 zák. č. 125/1927 Sb., poněvadž tento předpis jedná o případech, kde podle uherského zákonodárství rozhodoval místožupan v první a župní správní výbor v druhé stolici, v případech takových však, o jaký jde v tomto sporu, rozhodoval podle zák. čl. I:1890 — jak uvedeno již shora — místožupan v druhé a správní výbor ve třetí stolici.

Je tedy nař. rozhodnutí podle §§ 4 a 5 zák. o ss způsobilým předmětem rozhodování nss-u.

Nss však shledal stížnost nepřipustnou podle §§ 2 a 18 zák. o ss — — — — —.

Č. 11.215.

Vojenské věci. — Vyvlastnění (Slovensko):
I. * Majitel pozemku, jehož užívání má být vyvlastněno podle § 12 zák. čl. XXXIX:1895 pro vojenské cvičiště, není legitimován k námitce, že jeho pozemek není pro účely vojenské správy vhodný. — II. * Rozhodnutí o vyvlastnění užívacího práva pro vojenské cvičiště podle § 12 zák. čl. XXXIX:1895 nemůže vůči majiteli příslušného pozemku působiti pro dobu před jeho doručením. — III. Vojenská správa je podle zák. čl. XXXIX:1895 oprávněna provést vyvlastnění pozemků také jen částečně (užívacího práva) a dočasně. — IV. Kompetence ve věcech vyvlastnění pozemků pro účely vojenské správy.

(Nález ze dne 14. dubna 1934 č. 7576.)

Prejudikatura: ad III: Boh. A 7406/28, 8631/30, ad IV: Boh. A 8631/30.

Věc: Dr Vojtěch B., Dr Vojtěch H., Dr Felix H. a Dr Josef H. v Košicích proti ministerstvu národní obrany o vyvlastnění užívacího práva pozemků pro účely vojenského cvičiště.

Výrok: Stížnosti Dra Vojtěcha B. a Dra Vojtěcha a Dra Felixe H. se zamítají pro bezdůvodnost. Ke stížnosti Dra Josefa H. se naříkané rozhodnutí, pokud nařídilo vyvlastnění užívacího práva počínajíc dnem 1. října 1931, zrušuje pro nezákonnost, jinak se tato stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím mno v dohodě s min. vnitra ze 17. září 1931, o němž byli st-lé zpraveni výměrem městského notářského úřadu v Košicích z 29. září 1931, bylo nařízeno podle § 12 zák. čl. XXXIX:1895 vyvlastnění užívacího práva k pozemkům, na nichž je zřízeno vojenské cvičiště pro posádku v Košicích, a to počínajíc dnem 1. října 1931.

Proti tomuto rozhodnutí podány jsou stížnosti 1. Dra Vojtěcha B., 2. Dra Vojtěcha H. a Dra Felixe H. a 3. Dra Josefa H. Všechny tři stížnosti namítají shodně, že nař. rozhodnutí porušuje zákon, jestliže vyvlastnění užívacího práva děje se pouze na dobu potřeby. Kdežto však stížnosti označené shora pod č. 1. a 2. omezující se jedině na zmíněnou námitku dovozují, že vzhledem k § 67 zák. čl. XLI:1881 smí se vyvlastnění užívacího práva státi pouze na určitou dobu, která nesmí přesahovati 3 léta, zjišťuje stížnost, označená pod č. 3., že vyvlastnění na dobu potřeby odporuje přímo §u 12 zák. čl. XXXIX:1895, a v souvislosti s tím vytýká nezákonnost i proto, že vysloveno bylo vyvlastnění užívacího práva, ač podle cit. zákonného ustanovení bylo přípustné jen vyvlastnění práva vlastnického.

Pokud jde především o námitku stížnosti č. 3. naposledy zmíněnou, sluší ji označiti za bezdůvodnou, neboť podle § 12 zák. čl. XXXIX:1895 je vojenská správa k účelům tam uvedeným oprávněna provésti vyvlastnění nejen úplného práva vlastnického k pozemkům, nýbrž i vyvlastnění práva užívacího, jak nss již blíže dovodil v nál. Boh. A 7406/28 a 8631/30. V těchto nálezech bylo již také poukázáno k tomu, že z §u 67 zák. čl. XLI:1881 nelze nic získati pro názor, že by podle zák. čl. XXXIX:1895 nebylo přípustné dočasné vyvlastnění, ježto zák. článek právě citovaný upravuje příslušnou materii zákonnou zcela samostatně a připouští analogické použití zák. čl. XLI:1881 jen ohledně řízení odškodňovacího.

Když tedy stížnosti č. 1. a 2. omezují se jedině na námitku nezákonnosti, která je podle nich dána v tom, že vyvlastnění užívacího práva bylo vysloveno na dobu potřeby, ač zák. čl. XLI:1881 stanoví, že vyvlastnění užívacího práva má se státi vždy na určitou dobu, a když tato námitka nemá opory v zákoně, je nutno tyto stížnosti, jež jinak dalších výtek proti nař. rozhodnutí neobsahují, pro bezdůvodnost zamítnouti.

Avšak ani odůvodnění námítky nezákonnosti spatřované v tom, že vyvlastnění bylo vysloveno na dobu potřeby, jak je provádí přímo ze zák. čl. XXXIX:1895 stížnost č. 3., není způsobilé prokázati, že nař. rozhodnutí je v tomto směru v rozporu se zákonem. Vycházejíc z textu § 12 cit. zák. čl., uvádí stížnost, že především nutno jednatí o dobrovolnou dohodu za účelem získání vlastnictví neb užívacího práva k pozemkům; nedoručí-li k dohodě, může příslušný ministr naříditi vyvlastnění příslušného pozemku, tudíž přechod vlastnictví, nikoli však užívacího práva. Stížnost tu přehlíží, že odst. 2 § 12 zák. čl. XXXIX:1895 vztahuje se zřejmě k celému odst. 1 a stanoví další postup řízení, nezdaří-li se dobrovolná dohoda o užívání pozemků. Tato dohoda může pak se týkati buď vlastnického práva neb užívacího práva, a to podle toho, jaký požadavek vojenská správa vůči majitelům pozemků vznese. Nepodaří-li se vojenské správě dosáhnouti vlastnictví neb užívacího práva na základě jednání s majiteli pozemků, přikročí se k vyvlastnění. Tu pak výrazem »vyvlastnění« se zahrnují zřejmě oba způsoby, jak může vojenská správa získati možnost disponovati pozemky pro své účely, totiž jak nabytí vlastnictví, tak i nabytí užívacího práva. Nebylo by také srozumitelné, proč by vojenská správa mohla podle zákona získati

v dohodě s majiteli pozemků vlastnické neb užívací právo k pozemkům, avšak proti jejich vůli jediné vlastnictví, nikoli však užívací právo; jeví se tedy tato námitka stížnosti č. 3. neodůvodněnou.

Tato stížnost vytýká ovšem — patrně jako vadu řízení —, že v daném případě nebyly splněny předpoklady pro to, aby žal. úřad nařídil vyvlastnění, ježto jednání o dohodu nekonal kompetentní úřad, tvrdíc jednak, že příslušný k této věci byl magistrát města Košic a nikoli městský notářský úřad, jednak, že městský notářský úřad choval se při jednání pasivně, a ježto návrh na vyvlastnění nepodalo město Košice, jakožto příslušná adm. vrchnost. Než stížnost je tu na omylu. Zákon nařizuje, aby o dobrovolnou dohodu pokusila se vojenská správa, které náleží tudíž v té věci vedoucí úloha, při čemž ovšem má postupovati ve shodě se správním úřadem (közizgaztási hatósággal egyetértőleg), jemuž však aktivní zásah do jednání nijak neukládá. Ze správních spisů vychází nepopřene najevo, že majitelé pozemků byli k jednání pozváni městským úřadem notářským v Košicích, který také o jednání sepsal zápis. Je tedy nepochybné, že vojenská správa postupovala ve shodě se správním úřadem, při čemž je irelevantní, jakou činnost správní úřad při jednání vyvíjel. Městský notářský úřad pak byl oním příslušným správním úřadem, když podle § 10 zák. č. 243/1922 Sb. přešla na městský notářský úřad působnost, kterou dosud vykonával magistrát měst municipálních, mezi něž až do platnosti cit. zák. náleželo město Košice (srov. § 1 zák. č. 243/1922 Sb.). Návrh na vyvlastnění při nezdaru dobrovolné dohody příslušelo ovšem činit podle zák. čl. XXXIX:1895 podžupanovi, jak dovozeno bylo již v nář. Boh. A 8631/30, avšak působnost podžupana přešla podle § 6 lit. b) zák. č. 126/1920 Sb. na župní úřad, z toho pak podle § 5 zák. č. 125/1927 Sb. na úřad zemský, odkud byla přenesena podle přílohy k vl. nař. č. 96/1928 Sb. na okresní úřad, v městech pak s regulovaným magistrátem, jakým jsou Košice, podle § 2 odst. 2 nař. č. 96/1928 Sb. na městský notářský úřad. Byl tedy tento úřad příslušný učiniti návrh na vyvlastnění podle § 12 zák. čl. XXXIX:1895, což se také, jak ze správních spisů patrně, stalo.

V souvislosti s námitkou, že návrh na vyvlastnění nebyl podán příslušným úřadem, uvádí stížnost také, že pozemky st-logy nejsou pro vojenské účely vhodné a — opírajíc se o odst. 4 § 12 zák. čl. XXXIX:1895 — tvrdí, že bylo povinností města postarati se o pozemky nové. Než k této námitce nelze stížnosti přiznati stížní legitimaci. Otázka, které pozemky jsou pro účely cvičiště vojenského vhodné a způsobilé, náleží výlučně do volné úvahy vojenské správy. Ustanovení § 12 odst. 4 zák. čl. XXXIX:1895 je dáno jediné v zájmu vojenské správy a nikoli v zájmu majitelů příslušných pozemků. Ti jsou chráněni ve svých právech tím, že podle zákona nemůže jim právo vlastnické neb užívací býti odňato proti jejich vůli jinak nežli vyvlastněním za příslušnou náhradu. Vliv však na to, které pozemky mají býti k účelům vojenským vybrány, jim v žádném směru nenáleží. Nemohlo proto býti také tím, že žalovaný úřad nařídil vyvlastnění pozemků st-le, zasaženo do práva jeho potud, že by mohl uplatňovati, že jeho pozemky jsou pro účely vojenské ne-

vhodné, takže pak ovšem nepřísluší mu ani legitimace brániti se v této relaci stížností k nss-u.

Než stížnost namítá i to, že nař. rozhodnutí nebylo st-li vůbec doručeno, takže účinek vyvlastnění od 1. října 1931 nemohl nastati, neboť právní účinnost každého výnosu může začít pouze dnem doručení. Není sice správné, že st-li nebylo nař. rozhodnutí vůbec doručeno, neboť byl o něm zpraven výměrem měst. notářského úřadu v Košicích z 29. září 1931, který byl ostatně ke stížnosti v opise připojen, avšak je nutno stížnosti přisvědčiti, že nař. rozhodnutí nemohlo vůči tomuto st-li nabýti působnosti dříve, nežli mu bylo doručeno. Jeť všeobecnou zásadou správního řízení, že právní účinky aktů správních nastávají teprve po té, kdy byly subjektu, jehož se týkají, dodány (srovn. § 72 odst. 2 vl. nař. č. 8/1928 Sb.). Tato zásada má zajisté své místo i při výroku o vyvlastnění podle § 12 zák. čl. XXXIX:1895, když v tomto zákoně není ustanovení, jež by mohlo býti oporou pro úsudek, že vyvlastnění stává se účinným již výrokem příslušného úřadu bez ohledu na to, kdy tento výrok byl majiteli pozemků, o něž jde, doručen.

Lze ponechat stranou, ježto stížnost tuto otázku nerelevuje, zda naopak podle cit. zák. článku nestává se vyvlastnění účinným vůči majiteli příslušného pozemku ještě později nežli doručením rozhodnutí úřadu, který vyvlastnění vyslovil, když se v odst. 2 § 12 zák. článku XXXIX:1895 stanoví, že pozemek, který má býti vyvlastněn, tedy nikoli pozemek vyvlastněný, jak by musel text zákona zníti, kdyby vyvlastnění bylo účinné již výrokem příslušného úřadu, jest po rozhodnutí úřadu odevzdati ihned vojenské správě k užívání (což se stalo v daném případě až 10. října 1931), avšak v žádném případě nemohlo býti vyvlastnění užívacího práva účinné dříve, dokud nebyl st-l o příslušném rozhodnutí zpraven. Podle údajů stížnosti, kterým správní spisy neodporují, stalo se to dne 8. října 1931, tudíž po 1. říjnu 1931, od kdy bylo vyvlastnění žal. úřadem vysloveno, takže výrok žal. úřadu, že vyvlastnění je účinné od 1. října 1931, není ve shodě se zákonem.

V tomto bodě je tudíž stížnost důvodná, takže slušelo nař. rozhodnutí, pokud určilo počátek vyvlastnění užívacího práva k pozemkům st-le na den 1. října 1931, zrušiti podle § 7 zák. o ss pro nezákonnost. Jinak však bylo nutno stížnost Dra Josefa H., jejíž ostatní námitky nebyly shledány odůvodněnými, zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 11.216.

Zaměstnanci veřejní: * Jmenování státního úředníka se zpětnou platností nezakládá disciplinární zodpovědnosti jmenovaného za činy spáchané před doručením jmenovacího dekretu, třebaž činy ty byly spáchány po dni, který byl ve jmenovacím dekretu stanoven jako počátek služebního poměru (§ 7 služební pragmatiky).

(Nález ze dne 17. dubna 1934 č. 4643.)